

č. 268 Sb. z. a n., a z 22. prosince 1920, č. 689 Sb. z. a n. (Nález nejv. správ. soudu ze dne 14. října 1924, č. 17605-24.)

Řízení před nejvyšším správním soudem. Nejvyšší správní soud po rozumu § 19 zákona o správním soudě, podle něhož stížní body musí býti uvedeny ve stížnosti samé, nemůže podrobiti své kognici námítky, jež byly předneseny v řízení administrativním a nebyly opakovány ve stížnosti na tento soud. (Nález nejv. správ. soudu z 8. prosince 1924, čís. 17356-24.)

Vyznam přihlášky v nemoc. pojištění. Dodatečná přihláška nezacládá členství v pokladně, které nastalo ex lege již před přihláškou a nemá proto jiného významu než aby byla pokladně podkladem pro vyměření pojistných příspěvků. (Nález nejv. správ. soudu z 8. prosince 1924, č. 17356-24.)

Pojem pravidelného a nikoliv jen příležitostného vykonávání živnostenských prací u domáckých dělníků (§ 1, odst. 2. n. z.). Pravidelným je zaměstnání domáckého dělníka, není-li konání dotyčné práce se zřetelem k obvyklému zaměstnání zjevem toliko nahodilým, ojedinělým, nýbrž trvalým a tvoří-li tak řádný zdroj příjmů osoby pracující. Okolnost, že ze zaměstnání toho docílená mzda byla tak nepatrná, že z ní nemohla dotyčná osoba uhraditi cele své zaopatření, je nerozhodna, neboť výše výdělku pro posouzení otázky, zdali jde o zaměstnání pravidelné anebo toliko příležitostné, sama o sobě rozhodného významu nemá a řídí se podle něho toliko zařazení do mzdových tříd (§ 7 n. z.). (Nález nejv. správ. soudu z 15. prosince 1924, č. 9376-24.)

Pokladniční příslušnost zaměstnanců závodního hotelu. Ministerstvo sociální péče vyslovalo v pořadí instancí, že personál zaměstnaný u správy závodního hotelu Vítkovického horního a hutního těžířstva ve Vítkovicích přísluší pojištěním k nemoc. pokladně pomocníků u společenstva hostinských a výčepníků v Mor. Ostravě. Stížnost jmenovaného těžířstva a závodní nem. pokladny tohoto těžířstva ve Vítkovicích zamítl nejv. správ. soud jako bezdůvodnou, uváživ v podstatě toto: Těžířstvo jako majitel závod. hotelu ve Vítkovicích je členem společenstva hostinských a výčepníků v Mor. Ostravě, jež má svoji vlastní společenstevní pokladnu pro příslušníky společenstva ve smyslu § 58 n. z. Hotel zmíněný není omezen na zaměstnance závodu, nýbrž jest každému přístupný. Hotel tento nutno pokládati za podnik provozovaný po živnostensku a zaměstnanci hotelu jsou pomocnými pracovníky dle § 73 ž. ř. Pak však jsou příslušníky společenstva hostinských a výčepníků v Mor. Ostravě a dle předpisu § 58 n. z. ve znění zákona z 22. prosince 1921, č. 489 Sb. z. a n., nuceně pojištěni u společenstevní pokladny tohoto společenstva. Vzhledem k tomu, že závodní hotel je každému přístupný, že je tedy provozovnou hostinské živnosti a z toho důvodu nemůže býti kvalifikován jako pomocný závod horního a hutního podniku, jsou okolnosti ve stížnosti namítané, totiž jak upravil majitel jeho správu, jak jeho výtežek bilancuje a zdaňuje, nerozhodné, a okolnost, že personál hotelu může býti používán i v jiných závodech téhož majitele, může míti jen ten účinek, že změnou zaměstnání může nastati i změna v pokladniční příslušnosti toho kterého zaměstnance. Není-li však závodní hotel pomocným

závodem, nelze na něj vztahovati ani předpis § 46 n. z., ani stanovy závodní pokladny. (Nález nejv. správ. soudu z 15. prosince 1924, č. 19063-24.)

K § 12 a 40 n. z. § 12 obsahuje — jak ukazuje již jeho zařazení úvodem k hlavě II. zákona o nemocenském pojištění — předpisy o organizaci okresních pokladen nemocenských. Navazuje na odst. 1., jenž charakterisuje všeobecně povahu nově zřizovaných okresních pokladen nemocenských, vyslovuje zákon v 1. větě odst. 2. zásadu, že zpravidla má býti zřízena takováto nemocenská pokladna pro každý soudní okres v sídle okresního soudu. Z pravidla toho připouští však výjimky, dáváje politickému úřadu zemskému na vůli, aby — přihlížeje ke zvláštním poměrům jednotlivých okresů — obvod těchto pokladen jinak ustanovil. Totéž právo zachovává jemu v odst. 3., i ohledně pokladen již zřízených, zejména aby spojil několik okresních pokladen nemocenských v jednu jedinou, nebo nařídil, aby jedna pokladna byla rozdělena. Jde tu vesměs o organizační akty, které podle vůle zákona mají býti určovány zřetelem ke zvláštním poměrům jednotlivých okresů. Od tohoto práva, daného do volné úvahy zemského úřadu politického, liší se podstatně právo rozpustiti okresní nemocenskou pokladnu ve smyslu § 40 n. z. Předpis ten váže pravomoc úřadu na určité předpoklady, tam taxativě vypočtené, které obsahem svým poukazují k tomu, že rozpuštění pokladny vysloveno býti smí toliko, když pokladna z důvodů v ní samé v zřících (pro nepatrný počet členů, nepříznivé výsledky hospodářské) prosperovati nemůže anebo podle vůle vlastní (navrhne-li rozpuštění valná hromada) samostatně trvati nechce. (Nález nejv. správ. soudu z 30. října 1924, č. 18652/24.)

Příspěvky placené za dobu nezaměstnanosti, jak již ze samého pojmu a významu slova vysvítá, za součást pracovního výdělku označiti nelze. Příspěvky ty se neplatí dělníkům za zaměstnání v závodě, nýbrž proto, že nejsou zaměstnání. (Nález nejv. správ. soudu z 18. listop. 1924, č. 20256/24.)

Pojistná povinnost domáckých dělníků. Jestliže zákon o nemoc. pojištění z 15. V. 1919, č. 268 Sb. z. a n., v § 1, odst. 2. váže poj. povinnost domáckých dělníků na předpoklad, že osoba, o jejíž pojistnou povinnost běží, koná živnostenské práce pravidelně a nikoliv příležitostně, vysvítá z protikladu tohoto, že jest požadavkem zákona, aby konání dotyčné práce nebylo se zřetelem k obvyklému zaměstnání zjevem toliko nahodilým, ojedinělým, nýbrž trvalým, a tvořilo tak řádný zdroj příjmů osoby pracující. Nerozhoduje však při tom, že koná se práce v tak malém množství, že tato nemůže býti jediným pramenem výživy; neboť výše výdělku pro posouzení otázky, zdali jde o zaměstnání pravidelné anebo toliko příležitostné, sama o sobě rozhodného významu nemá, řídí se podle něho pouze zařazení do mzdových tříd (§ 7 n. z.). (Nález nejv. správ. soudu z 15. pros. 1924, č. 15819/24.)

Na právní povaze pojistného poměru nemění podle zákona ničeho okolnost, že osoba do pracovního poměru vstupující byla již churava, nebo že pro chorobu snad nebyla způsobilou pracovati tak, jak u dělníka zdravého se předpokládá, rozhodnou jest jediné okolnost, že pracovní svou sílu — pokud tu byla — dala zaměstnavateli k dispozici a tento jí skutečně disponoval. (Nález nejv. správ. soudu z 15. prosince 1924, č. 15819/24.)